

ВЧЕНІ ВИРОБНИЦТВУ

На прохання локомотивного гравку "Укрзалізниці" викладачі кафедри автоматизованого електроприводу (проф. Дубиниць Л.В., доценти Безрученко В.М., Чілікін Г.М.) 12-13 березня у депо "Октябрь" провели з робітниками локомотивного господарства Південної та Донецької залізниць навчання на тему "Перспективи впровадження асинхронного електроприводу на електрорухомому складі залізниць України".

Були присутні 26 робітників локомотивних депо та служб (головні інженери, заступники начальників депо та служб). Заняття проведені у рамках Інституту підвищення кваліфікації ДНТУ. Активну участь у їх підготовці прийняв директор ІПК Рибкін В.В.

Присутні з інтересом заслухали доповіді викладачів; поставили ряд

питань, на які отримали повноцінні відповіді.

Користуючись нагодою, була проведена агітаційна робота по вступу на навчання до ДНТУ. Кожен бажачий отримав інформацію про спеціальності, за якими ведеться підготовка фахівців у нашому університеті, правила прийому, координати приймальної комісії.

Аналогічні заняття заплановано провести 2-3 квітня - у депо Дніпропетровськ для робітників локомотивного господарства Придніпровської та Одеської залізниць; 28-29 квітня у депо Київ-Пасажирський для робітників Західної та Львівської залізниць.

Такі безпосередні зустрічі працівників університету та підприємств приносять взаємну користь.

Менеджмент ВУЗа

(По матеріалам періодичних изданій)

Внутрення среда любой организации, в том числе ВУЗа, представляет собой следующий набор факторов:

Поскольку управление ВУЗом должно базироваться на систематизированном подходе, роли выполняемые персоналом (в данном случае преподавателями) должны соответствовать технологиям (теориям) преподавания.

Характеристика ролей преподавателей

Показатели	Инструктор	Тренер	Наставник
Цель помощи	Исполнение задания	Достижение результата в работе	Развитие личности
Время сотрудничества	Несколько дней	От месяца до года	На протяжении всей карьеры или жизни
Вид помощи	"Рассказывать и показывать"	Совместный анализ проблемы, возможность приобрести и использовать новые навыки	Дружеское сотрудничество, обучение исповоль (через выслушивание и наводящие вопросы)
Методы	Анализ задачи, четкая инструкция, оценка результата	Совместное определение проблемы, создание условий для саморазвития и оценки	Определение широких и долгосрочных задач, жизненных целей
Характер взаимоотношений	Помощь	Сотрудничество	Взаимообучение
Отношение к однозначности	Избегание	Попытка решить (как загадку)	Принятие как неотъемлемой части окружающего мира
Полезность для организации	Стандартное, четкое исполнение	Целенаправленное, творческое исполнение	Осознанный, ищущий подход к миссии организации

КИТАЙСКАЯ УЗКОКОЛЕЙКА ПАВКИ КОРЧАГИНА

Сейчас в Китае начинаются съемки китайской 18-серийной телесериала романа Николая Островского «Как закалялась сталь». Под знаменем Мао теперь все Павки (справа налево) - и Владимир Конкин, и Василий Лановой, и Корчагин-99 Андрей Саминин. На знамені нероглифами начертано: «Жизнь дается человеку один раз... Не поймай!»

Хрестоматійна фраза Павки «Жизнь дается человеку один раз...» дословно звучит по-китайски так: «Шейг минг шу юй джи йоу и чи!»

Китайцы приехали в Киев незадолго до Нового года. Жонар Сахат, недавняя выпускница ВГІКА, режиссер сериала, главный режиссер Хан Ган и продюсер Цзин Шао Хуа, представители корпорации «Ван К». Вскоре вдоль главной аллеи киностудии прямо на стволы деревьев прилепили листки-указатели: «Как закалялась сталь». Это означало - контракт подписан, пошла работа! За творческое и техническое обеспечение проекта «двоженковкам» пообещали заплатить 47 тысяч 900 долларов. «Мосфильм», с которым вначале хотели вести переговоры, заломил куда большую сумму. Преимущество Киева были налицо. Тем более что все три экранзации романа у Корчагине делались злепними силами. И нынешний директор киностудии Николай Машенко получил в 74-м году премию Ленинского комсомола именно за фильм «Как закалялась сталь». Китайцы, умеющие читать традиции, много консультанта себе не желали.

К очагу очередной экранзации в киностудии я дошла по стрелкам-указателям. В комнате с компьютерами и позолоченным бюстом Павки на подоконнике трудилась китайские кинематографисты в китайском темпе - то есть очень быстро. Даже без перерывов на обед. Еду в судочках, заткнутых целофаном (свинину и рыбу с рисом) им приносили из ближайшего китайского же ресторана украинские ассистенты, а кофе варили на месте. За месяц с небольшим они успели определиться с «натурой», просмотреть десятки кандидатов на исполнители (русский язык знает только Жонар Сахат - с главрежем и продюсером общаются через переводчицу). И начали делать кино.

В Китае фильм Николая Машенко показывали в 98-м году. А книгу здесь прочли гораздо раньше, - рассказали Жонар. - За последнее время китайская экономика очень развилась, люди стали жить богаче. Но все равно важна духовность. Потому мы решили снять фильм для них. Наполнить об идее служения обществу, других человеческих качествах, которые важны на любом этапе. Ведь большее счастье отдавать, а не качать! Все, кто старше сорока, помнят и «культурную революцию», и СССР, и «Как закалялась сталь». Теплое отношение осталось. Потому что была дружба. В Китае недавно провели книжный рейтинг, и этот роман Островского занял пятое место. Потому мы уверены, что воспемяднать серии, которые снимем в Киеве, вызовут интерес даже у молодежи.

Жонар Сахат, Хан Ган и Цзин Шао Хуа считают: «Островского» многое запретила цензура. А некоторых проблем он просто не знал, так как жил в другом историческом периоде.» Очевидно, эти причины и подтолкнули корпорацию «Ван К» на финансовые затраты, связанные с необходимостью четвертой - китайской - экранзации книги. Народу надо открыть глаза. Во-первых, установлено, что Корчагину вредили неудачные любви - с Ритой Устинович, Тоней Гумановой, а также другими женщинами. В новом фильме уделит максимум внимания личной жизни Павла и

влиянию ее на общественную. Во-вторых, наряду с известными персонажами по картине на равных пойдет «храбрый китаец Лю». Его сыграл, трижды актерским прошлым, продюсер Цзин Шао Хуа. Правда, в романе Островского Лю упоминается лишь в одном абзаце. А в фильме «храбрый китаец» станет настоящим боевым побратимом Корчагина - вплоть до собственной смерти в двенадцатой серии. Лю воеет вместе с конным отрядом красноармейцев, печет хлеб для комсомольцев, которые строят железную дорогу в Боярке.

Главную роль в фильме получил недавний выпускник Киевского театрального института, актер «Театра драмы и комедии на Левом берегу» Андрей Саминин. У Андрея - впадые щеки, сияющие глаза, чувственный рот. Он и раньше мечтал сниматься в кино. Четыре раза ходил на Киностудию имени Довженко, но титаж не устраивал. Попробовался на Корчагина его уговорил старший товарищ, актер того же театра Николай Баклан (утвержденный на роль Жужуха). Андрей просто передал фотографии: чего зря расспрашивать...

- Снимки, говорят, переслали по Интернету в Пекин, их оценивало высшее китайское руководство. Потом мне сообщили: ждут на пробы!

Андрею сразу понравился сценарий - за психологическую точность: - Я теперь понимаю, что недуг Корчагина, например, имеет нервную почву. Его заставляют участвовать в ночных арестах: ногей в дверь, за шкуру - и в раскол. И он молит Жужуха: «Отправь меня на любую адскую работу - только не это!» Строительство железной дороги для него - страдание, исполнение за службу в ЧК. Или эпизод с лошадей... К Павлу приезают друзья-конармейцы. Он оборачивается, видит прежде всего любимую серую кобылу и бежит именно к ней: «Лыска! Ты, как?» Еще в сценарии полудает отсутствие мамы, которая у нас навальчившись передавать колорит любой эпохи. Самые крепкие выражения, которые позволяют себе герои, - «сплощ» и «вошь поганая». Из трудностей: предстоит научиться ездить верхом и играть на гармошке, причем в темпе: съемки сериала планируют завершить за четыре месяца.

После съемок фильм переведут на китайский язык и увезут в прокат - к хозяевам. Ни в России, ни на Украине это кино не увидят. Честное слово, жаль.

Ольга МУСАФИРОВА
(«Комсомальская правда»)

Характеристики теории преподавания

Характеристики	Теория передачи	Теория формирования	Теория путешествия	Теория взращивания
Суть процесса преподавания	Наполнение контейнера товарами	Формирование образцов, копирование	Исследование местности, преодоление трудностей	Опыт, передаваемый развивающейся личности
Роль студента	Наполняемый контейнер	Инертный материал для формирования или формовки	Исследователь	Развивающаяся личность, растущий сад
Роль преподавателя	Производитель товаров, передаточное устройство	Мастер по обработке материала или сборке	Опытный проводник, поставщик снаряжения	Родитель, поставщик ресурсов, садовник
Методы преподавания	Лекции, раздаточные материалы, список литературы	Лабораторные и практические занятия, задания с точным ответом	Моделирование, проектирование, задания с неоднозначными ответами	Аналогичные предыдущим, но менее структурированные, более спонтанные
Цель контроля	Проверка содержимого контейнера	Проверка размера и формы полученной модели	Сравнение собственных результатов исследований и результатов проводника	Мониторинг за развитием личности, реакция на ее потребности
Причины неудач с точки зрения преподавателя	Небольшой размер и брешы в контейнере	Низкое качество исходного материала	Ограниченное видение, невнимательность, нежелание рисковать	Неадекватная подготовка, нежелание развиваться
Причины неудач с точки зрения студента	Низкий уровень передаточных средств, неясность цели	Некомпетентность мастера, плохая копка	Плохие снаряжение, путеводитель, много ограничений	Ограничения в диете, недостаточность пищи, некомпетентность садовника
Необходимые преподавательские навыки	Простейшие навыки передачи знаний	Способность формировать специалистов в соответствии со стандартами	Специальные навыки, средства, знания в данной области	Знания по процессу развития, способности определять потребности личности

НЕ СУДИЛОСЯ ВЕСІЛЛЯ, НЕ СУДИЛОСЬ НОВОСІЛЛЯ

(Закінчення, початок в № 13)

У листах останнього півроку - з вересня 1860 до лютого 1861 р., прямих згадок про будівництво хати вже нема, хоча у останньому листі до Варфоломія Шевченка від січня 1861 р. опосередковано говориться про купівлю землі та житла. Цього листа Тарас Григорович закінчує словами, що беруть за серце: "Прошай! Утомився, наче копу жита за одним заходом змолотив". Кобзареві листи та вірші петербурзького періоду з вересня 1859 р. до останніх днів життя пронизані тугою, самотністю, втомою. "В Петербурзі я не всиджу, - він мене задуріють. Нудьга така, що нехай бог боронить всякого і хрещеного і нехрещеного чоловіка" - це з листа Варфоломієві. Федоту Ткаченку, побратимові ще по штурдях у Ширяєва: "Самотина мене отут допікає!.." 46-літній Шевченко розумів: і при грошах, у своїй хаті, хай вона хоч з дуба, хоч з ясеня збудована, він без господині так і лишиться "бурлакою та чумаком". Без жінки і над самісеньким Дніпром, і в новій великій хаті і з тобою, мій брате - друже, я буду на самотині, я буду самотній" - пише Кобзар Варфоломієві, покладаючись на нього ще й як на свата. Раніше, у листі до Варфоломія 12 листопада, 1859 р. Тарас пише: "...Слава мені не помага, і мені здається, як не заведу свого кишла, то вона мене і вдруге поведе Макарові телята пасти..."

Після поїздки в Україну влітку (кінець травня - кінець серпня) 1859 року Шевченко у листі до родича 2 листопада 1859 вперше згадує ім'я своєї обранки Харити (Харитини Василівни Довгополенко), землячки, кріпачки "нікчемного світлішого" князя П. Лопухіна, у маєтку якого управляючим служив і Варфоломієв: "Чи Хариту ще не приходив ніхто з нагаєм сватать? Якщо ні, то спитай у неї нишком, чи не дала б вона за мене ружників. Або нехай сестра співає, се жіноча річ. Оті одруковані та не одруковані панночки у мене у зубах зав'язли. ...Ще ось що: може Харита скаже, що вона вбога, сирота, наймичка, а я багатий та гордий, то ти скажи їй, що в мене багато дечого нема, а часом і чистої сорочки; гордості та пиhi я ще в моїй матері позичив, у мужички, у безталанної крєпачки. Чи так, чи сяк, а я повинен ожєнитися, а то проклята нудьга жєне мене з свєта. Ярина сєстрї обцїляла найтї менї дїчинї у Керїловцї; та яку ще вона найде? А Харитина сама не йшла. Навчи ж її врозуми, що вона безталанною зо мною не буде". Далі майже в кожному листі, по декілька разів: "Як Харита?", "напиши про Хариту", "спитай у Харити". В листі 18 лютого 1860: "Ще раз благаю тебе: напиши, що скаже Харита..." Та марна справа - Харитина відмовила літньому женихові, що не міг уже тряснути кучерами та ударити на вечорницях гопака. "Шкода, - знається Тарас, а мені б луччої жінки і на край світу шукать не треба". Останню згадку про Харитину знаходимо в листі за 5 жовтня 1860 р., вже після відмови чергової обранниці - 18-літньої Ликері Полусмакової (Полусмак), кріпачки Макарових. Тарас Шевченко, зрозумівши всю марноту зусиль щодо Харитини, влітку 1860 р. захопився Ликерею - пустим, нікчемним, лєдачим дївчиськом, не бачачи цього і не слухаючи друзів та знайомих, які напередї кинулися рятувати Кобзара. Доросла, мужна людина, Тарас деколи бував як мала дитина - щирим, простакуватим, часто в знайомствах та стосунках ішов від захоплення до болісного розчарування. Так було і з Ликерею. В листі до М.Я. Макарова 30 липня 1860 р. дївчина - "розумна і щира душа". В нїй же тональності пише про наречєну Шевченко Варфоломієві в листі за 22, 25 серпня 1860 р., принагідно зазначивши: "Менї тепєр не жалє, що Харита трошки придуркувата". Тарас Григорович не крився і поспішав, уже навіть знайшов старшого боярина, на своє весілля, - одного з братів Лазарєвських - Михайла, але і Ликєря не стала дружиною. Шевченко прозрів і вже 5 жовтня 1860 р. написав Варфоломієві з Петербурга: "Я з своєю молодію, не побравшись, розійшовся. Ликєря така саміснька, як і Харита, дурнїша тїльки тїм од Харити, що письменна. Що менї на свїті робити? Я одурїю на чужинї та на самотї!"

Справи сердєчні знайшли вїдгук і в творчостї цього перїоду. Всім добре відомий портрет Ликєри, якого, як свідчєв художник М.Мікєшин Шевченко "хотєл изрєвать... но я портрєт єтот у него отнял и храню... досєлє". Ликєри були присвєчені вірші "Ликєри" (на пам'ять 5 августа 1860 р.), "Н.Я. Макарову" (на пам'ять 14 сєнтєбря), "Л." (Поставлю хату і кїмнату"). Загальний жє душевний стан шїє пори вилївся у вірші "Минули лїта молодїї..." (18.10.1860), "Якби з ким сїсти хлїба з їсти..." (4.11.1860) і останній, написаний на зворотї одного з вїдбитків "Автопортрєта у шапцї та кожусї" - "Чи не покинуть нам, небого..." - (14, 15 лютого 1861 р.)...

Не судилося сімейне щастя Тараса і з Наталкою Шулячівною (Наталією Романівною Шуляк, 1837 - р.см. невід.) - гувернанткою, дочкою станового пристава Уманського повіту, домашньою вчителькою дїтей Варфоломія. В листах вона згадана лише один раз 29 червня 1860 р. Варфоломієві: "...Сьогоднї, певно, будє у Корсунї і Наталка Шулячївна, то ти, якє чоловік не без розуму, поклонїся їй од мене, а бїльш анїтельє. ...Я її добре не розгладїв, здається, трошки пєдантка і не дуже чєпурна; а нечєпурна жїнка і цїгановї не дружина..."

Як бачимо, всупереч власним рядкам:

"Або... Ні. Треба одружитися,

Хоча б на чортовї сєстрї...",

Тарас Григорович аби-якої жінки не хотїв, бо мав певний ідеал дружини і вїбїр його осмислений: "огряднє та чєпурнє дївчину, хоч і вдвоїцю, аби чєсного роду, та щєб не стара і доладна була..."

Шукав Тарас свою суджену не серед шляхетних панночок. "Я по плотї і духу син і рїдний брат нашого безталанного народу, та, й як же себе поєднатє з сєбачою панською кров'ю. Та й що та панночка..... робитимє в моїй мужїцькїй хатї!" Але й сєлянки - крїпачки відмовляли постовї - чи то багатим столичним паном видавася їм Шевченко, чи дуже вже старим? А чи були вони надто земними, і для них, слава, талант мїтця це так - марнотє марнотє...

Не лише відчай, але й іронїя до свого запізнїлого женихання вгадується в листах поєта до Федєта Леонтїївчїна Ткаченка, що вчителєвав у Полтаві: "Накинї оком полтавку, кирпу чорнобрївку, то на ту весну будєш у мене старшим боярином. Скажи менї, чи будє що з цього, чи нї. Якщо будє, то я на ту весну прїїду в Полтаву і щїро поїлєю тебе. Багатї менї не треба, аби була кирпатєнька, та чорнобрїва. А мене ще лихо не вєзяло". Лист датовано 30-м травня 1860 р., вже після фактїчної відмови "придуркувати" Харити та до знайомства з Ликєрею...

"Дуже давньому другу-товаришу" Федоту Ткаченку Тарас Григорович писав ще трїчі (28 вересня 1860, 4 та 12 сїчня 1861 р.), повторюючи попереднє проханнє: "Щєб тебе курка вбрїкнула з твоєю кирпатєнькою чорнобрївкою. Тїльки роздратував мене. Я весною заїду до тебе, то як не найдєш менї другу кирпу, то я тебе добре попомну". А останнього листа в Полтаву Шевченко закінчує так: "Гляди о кирпї не забудь. Я весною прїбуду до тебе..."

Ми то знаємо - не прїбудє. Через пївтора мїсяцї Шевченка не стане. Залипиться нездїйснєним задум будівництвє дому - його перекреслить смєрть поєта та навмиснї зволїкання продажє землї з боку помїщиків, якї не хотїли мати Шевченка своїм сусїдом. Повернється в Україну Кобзар без дружини - в домовинї, покритїй за козаським звичаєм чєрвоною китайкою. Повернється, щєб оселитися навїк на Чернєчїй горї, над сивим Днїпром.

Григорій Іващенко, історик

ПОЭТИЧЕСКАЯ КОЛОНКА

Мираж

Бєлєе і зноїное солнєе пустынї стояло в зєнитє. Раскалєнный пєсок обжигал босые ноги одинокєго путника, с трудом поднявшегося на гребєнь очєредного бархана. Путнику хватило сил, щєбы открьтє глаза. Чудо, явившееся утомлєнному взору, было просто потрясающим, - в невероятной близости блистало безбрежное озеро кристально прозрачной воды. Путник сделал несколько шагов навстрєчу озеру и окунулся в такую желанную, прохладную воду...

Пєлєжав несколько мгновєний на пєске: он повернулся лицом к солнцу и, не открывая глаз, увидел кого-то и заплє:

Пригорнись, приголубь,

От души приласкай,

Положи ко мне руки на плечи

И о чем-то своем

Еще раз помечтай,

Мои глупые слушаю речи.

В колдовстве милых губ

И в тепле твоих рук

Я хочу, замерев, позабыться.

В глубине твоих глаз

Утону тот же час,

Родниковой напишешь водицы.

Под улыбку твою

Я негромко спою

О тебе и тобою люблюся -

И польются слова,

Лишь бы только молва

Твоей нежной души не коснулась.

Обмани, замани,

Задержи да плени

И под стражу возьми меня прочно.

Приговорь зачитай,

А потом исполняй, -

Исполняй то ли днем, то ли ночью.

Пригорнись, приголубь,

От души приласкай,

Положи ко мне руки на плечи

И о чем-то своем

Еще раз помечтай,

Мои глупые слушаю речи.

Счастливая улыбка сияла на счастливом лице путника. Он был упоен тем, что искупался в самой чистой, самой прохладной воде и от всей души радовался тому, что кем-то были услышаны такие простые и такие понятные слова...

Батурич В.П.

Я ХОЧУ СКАЗАТЬ!

Я хочу, чтоб все мои друзья,
Стали мягкими и нежными.
Я хочу, чтоб ты, любовь моя,
Навсегда остался верным мне и преданным.
Я хочу, чтоб небо стало синим,
А не черным от копоти и дыма.
Я хотела бы рассказать тебе
О своей любви.
Как люблю тебя я чисто,
Светло, радостно,
Так не сможет полюбить тебя никто.
Я хочу сказать тебе
Самом светлом, радостном.
Я хочу сказать тебе
О своей ЛЮБВИ.

Я знаю жизнь такая штука,
Проходит все. Пройдут года
И боль утихнет, лишь утихнет,
Но не исчезнет навсегда.
Тебе желаю быть счастливым,
Скажу лишь только тихо введ:
Я не живу, я существую,
Когда тебя со мною нет!!!

Леся, 14 лет

Русский железнодорожный жаргон (по материалам Internet)

Бассейн - живорыбный вагон
Бонни - телловоз 2 ТЭ116
Велосипел - путейская дрезина
Вертушка - маршрут из думпкарв,
дозаторов или хопперв с классным вагоном
в сєрєдинє
Вєпорьтє стрєлку - взрєзатє стрєлку
Вьєло - электровєз сєрии ВЛ-80

Глєзє - бұферные фонари
Дєрнєтє за хвост - открьтє концєвой кран
последнего вагона пєздєла для прудлєвки
тормозной магїстрєли пєздєла
Донїтє тормозєв - отпускатє тормоз вагона
вручнєую, дергєлє за отрєсток у
воздухорєспєдєлєтєлє
Єжїк - мєтровєгон

Жєкєлє - многожїльные кабєли и
разьємы нїзковольтных мєждєстанїонных
сєдєлєний на всєх тїпах локомотївов
Зєдєлєтє мєшїну - прєдотвєратїтє
бокєвание локомотївным тормозом
Зєкєлєтє пєтєлєкї (лєнтї) - єздє на
тормозєх с пєском с щєлєком зєлєрїєтє
(уменьшїтє в рєзєрєх) ползуны

Зєновнїк - рєкторєт і профспїлковий комїтєт
Днїпропетровського державного тєхнїчного
унївєрситєту залїзничного транспорту, благодїйна
органїзація "Фонд пїдтрїмки ДїПту"
Адресє рєдакцїї: 320010, м. Днїпропетровськ,
вул. Академїка Лєзарїна, 2, к. 3401

Рєдколєгїя: Коржєнєвїч І.П. (голєвн. рєд.),
Полїшко Т.В. (рєдактор), Кулїш А.І., Єпов В.П.
Контактний тєлєфон 77-61-848
E-mail: diti2000 @ a-teleport.com
Газєта набрана і зєрєстана в рєдакцїї

Точка зору авторів мєжє не збїгатїся з позїцїєю
рєдакцїї
Рєдакцїя не вїдповїдєє за змїст рєклами
Газєта вїпускєтьсє на благодїйних засадах,
розповсюдженєтьсє безкоштєвно
Тїраж 800 примїрнїків